

Giới thiệu Hai Kiếp Làm Sủng Phi

Kiếp trước, nàng từng là Tề quý phi sủng quan lục cung*, sau khi bị phế làm dân thường, còn chẳng bằng con kiến, tưởng rằng có thể giúp gia tộc vinh hiển, ai ngờ kết quả đổi lại là họa diệt môn.

(Sủng quan lục cung: được sủng ái nhất sáu cung.)

Sống lại lần nữa, bị bắt nhập cung, nàng không tranh, không cướp, cúi đầu làm người, chỉ nguyện làm một lãnh phi không ai để ý, tuy rằng không thể làm về vang gia đình, nhưng ít nhất có thể bảo vệ cả nhà chu toàn. Nào ngờ chút hi vọng nhỏ nhoi này, Hoàng đế cũng không cho nàng toại nguyện.

Mà thôi, nếu tạo hóa trêu ngươi, phúc họa khó tránh khỏi, đời này, nàng sẽ phải bảo vệ được cả nhà bình an, đối mặt với kẻ đã hại nàng kiếp trước, nàng nhất định phải tiên hạ thủ vi cường*!

(Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước để chiếm được lợi thế.)

Giới thiệu một câu: câu chuyện về một mỹ nữ không muốn được sủng, Hoàng đế lại nhất quyết không để nàng toại nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1: Tin dữ

Đại Hiên, niên hiệu Vĩnh Gia năm thứ 13, ngày mừng hai tháng ba.

Tại một góc hẻo lánh phía Tây hoàng cung, có một cung điện hoang tàn, bên trên cửa cung loang lổ, ba chữ to “Lan Vu cung” có thể nhìn thấy được mờ mờ.

Một tiếng “két” vang lên, cửa cung từ từ mở ra.

Hai ma ma mặc y sam nâu đỏ bước qua bậc cửa, chậm rãi đi từ trong cung ra. Một người ma ma trong số đó quay người lại, nhanh nhẹn khóa cửa cung. Sau đó xoay người, lắc đầu nói, “Luu ma ma, bà xem chủ tử này, hôm nay vẫn không chịu ăn gì cả! Cứ tiếp tục như vậy, e rằng thân thể sớm muộn gì cũng sẽ ngã quỵ?”

Trên mặt bà Luu ma ma kia tựa như có chút không đành lòng, nói, “Ai, trước kia nàng ta được Hoàng thượng nâng trong lòng bàn tay, cho ăn sung mặc sướng. Giờ đây vào lãnh cung, cơm canh đạm bạc thế này sao có thể nuốt trôi? Nhưng mà, nàng ta có ngày hôm nay cũng là tự nàng ta chuốc lấy. Trương ma ma, chúng ta đừng nên tốn hơi thừa sức vào việc không đâu!”

Trương ma ma nhìn xung quanh, ghé sát vào tai Luu ma ma, thấp giọng nói: “Tiếp xúc với vị chủ tử này nhiều ngày qua, tôi thấy nàng ấy không giống loại người làm ra chuyện như thế!”

Luu ma ma xua tay, nói: “Giống hay không thì sao nào? Nàng ta bị Hoàng thượng bắt giam tại giường, chuyện này còn có thể giả vờ được à?” Nói xong Luu ma ma cảnh giác ngó nghiêng, sau đó thì thảo với Trương ma ma: “Tên gian phu kia bị Hoàng thượng ban cho cái chết ngay tại chỗ, nhưng đối với vị chủ tử này, Hoàng thượng nhớ về tình xưa nghĩa cũ, vẫn không đành lòng, nên nhốt nàng ta ở đây! Nghĩ lại cũng gần một năm rồi, chắc Hoàng thượng cũng sắp quên nàng ta đến nơi rồi. Tôi thấy nàng ta hiện giờ, chỉ là thôi thóp thôi, chẳng biết còn gắng gượng được bao lâu.”

Trương ma ma thờ dãi một hồi, nói: “Đáng tiếc, một người như hoa như ngọc như vậy...”

Hai người vừa chuyện phiếm, vừa đi về trước.

Lời của hai vị ma ma, theo gió, mơ hồ truyền vào phía trong tường cung.

Lúc này, một nữ tử mặc chiếc áo xanh nhạt, chiếc váy xếp nếp tím đậm, khoác một cái áo choàng màu chàm đang đứng ngây người trong sân. Gương mặt tuyệt mỹ mà tái nhợt không có bất kỳ xúc cảm nào, giống như những gì hai người kia đang nói chẳng quan hệ gì tới nàng.

Bất chợt, én xuân cất vang vài tiếng líu lo, đánh thức nữ tử. Nàng ngửa mặt lên, nhìn thấy hai con én xuân vui sướng bay qua trên đỉnh đầu mình.

Nàng ngẩn ngơ một lúc rồi dặng ra một nụ cười, “Xuân đến rồi ư?” Nàng tự lẩm bẩm.

Một trận gió nhẹ lướt qua, thổi tung hoa đào phía ngoài cung. Vài cánh hoa đào nhẹ nhàng bay theo gió, qua tường cung, rơi xuống mặt nữ tử, tăng thêm vài phần kiều mỹ trên gương mặt tái nhợt kia, càng lộ ra dung mạo ngời sáng động lòng người của nữ tử.

Mùa xuân đến thật rồi. Nhưng bước chân của nó chỉ dừng lại ở ngoài Vu Lan cung mà thôi. Trong này, vẫn một mảnh tiêu điều.

Nữ tử ngửa đầu nhìn xa xăm một hồi, cuối cùng thở ra một hơi thật dài, xoay người, chuẩn bị vào trong điện.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy tiếng “lạch cạch” dội đến.

Đó là tiếng khóa cửa Lan Vu cung được mở.

Tiếp đến nghe thấy tiếng “két”. Hai cánh cửa của Lan Vu cung được người đẩy mở ra.

Chân mày nữ tử hơi nhíu. Nàng biết, người đến là người ngoài. Lúc mới nghe tiếng mở khóa, nàng tưởng hai vị ma ma trở về, nhưng nghe thấy tiếng cửa cung bị đẩy mở, nàng liền biết không phải các bà. Bình thường ma ma chỉ mở ra một khe hở, đủ để ra vào, chứ không mở hẳn ra. Cửa cung này rất nặng, không dễ gì đẩy nổi.

“Tề quý phi! Có khỏe hay không!” Giọng nói mềm mại của một nữ tử bất chợt vang lên.

Thân thể nữ tử bị người gọi là Tề quý phi chấn động, sau đó chậm rãi xoay người lại, nhìn người tới.

Chỉ thấy một nữ tử mặc chiếc váy dệt kim màu đỏ, đang dẫn theo hơn mười cung nữ thái giám đứng trước mặt mình.

Nàng cười nhẹ, nói: “Phan Đức phi nhanh quên thật đấy, Ngọc Yên là tội nhân, danh hiệu quý phi sẽ sớm bị Hoàng thượng tước thôi, trên đời không còn Tề quý phi từ lâu rồi!”

Nghe thấy lời của Tề Ngọc Yên, tươi cười trên mặt Phan Dữu Quân không hề thuyên giảm. Ầm vừa nháy mắt với người bên cạnh, vừa bước tới chỗ Tề Ngọc Yên.

Nhìn thấy ánh mắt của Phan Dữu Quân, hai thái giám nhanh chóng xoay người, đẩy đóng lại cánh cửa Lan Vu cung.

Thấy cửa cung bị đóng lại, trong lòng Tề Ngọc Yên sợ

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Liều mình

Nhìn Tề Ngọc Yên ôm mặt, vẻ mặt thù hận nhìn mình, Phan Dữu Quân chỉ vào nàng lớn tiếng nhiếc móc: “Tề Ngọc Yên, ngươi cho rằng ngươi vẫn là Tề quý phi được thánh sủng sâu đậm như trước ư? Hiện giờ ngươi không bằng một con kiến, bây giờ ta muốn ngươi chết ngươi phải chết!”

Tề Ngọc Yên xoa gương mặt bị sưng đỏ của mình, lớn tiếng nói: “Phan Dữu Quân, Phan gia các ngươi hại cả nhà ta, Tề Ngọc Yên ta dù có chết, làm quỷ cũng không tha cho các ngươi, ta muốn đám nhà họ Phan các ngươi không ai được chết từ tể!”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Phan Dữu Quân trào lên tức giận: “Bay đâu! Đồ độc cam vào miệng ả xác xược này cho ta!”

“Dạ!” Hai thái giám được lệnh, tiến lại Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên nhìn hai gã thái giám thân thể to lớn nhích lại ngày một gần, nàng hét lớn: “Các ngươi tính làm gì?”

“Thật xin lỗi, Tề quý phi!” Hai gã thái giám tiến lên trước, chia nhau tóm lấy hai tay Tề Ngọc Yên, dè xuống đất ngửa mặt nàng lên.

Tề Ngọc Yên bị ấn ngã xuống đất, hai tay quơ loạn trên không trung, hai chân dùng sức đạp, không ngừng giãy giụa, nhưng rất nhanh đã bị hai gã thái giám đè cứng, không còn cách nào khác, chỉ biết mở miệng chửi rủa Phan Dữu Quân không ngừng: “Phan Dữu Quân, đồ độc phụ ngươi, ngươi sẽ không được chết từ tể! Cả nhà họ Phan các ngươi đều không chết từ tể! Rồi sẽ có một ngày, kết cục Phan gia nhà các ngươi còn thảm hơn so với Tề gia chúng ta!”

“Nhanh cái tay lên!” Phan Dữu Quân hung ác nói.

“Dạ.” Một cung nữ nhanh chóng tới bên cạnh Tề Ngọc Yên, lấy ra một bình sứ trắng từ trong tay áo, nhỏ nút bình, sau đó ngồi xổm xuống, đưa cái bình tới gần miệng của Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên thấy cung nữ đưa bình sứ tới miệng mình, biết trong bình này nhất định chứa độc dược, nên ngậm chặt miệng lại, lắc đầu quảy quảy. Cung nữ kia vươn tay ra, túm lấy đầu Tề Ngọc Yên, nhưng thử mấy lần đều không đổ được thuốc vào miệng Tề Ngọc Yên.

Nhìn thấy vậy, Phan Dữu Quân tức giận nói: “Một lũ ngu ngốc! Hai người các ngươi cũng lên đi!” Ầm ta gào lên với cung nữ và thái giám bên cạnh.

Hai người này hiểu ý, hành lễ với Phan Dừ Quân rồi đi qua.

Thái giám kia lên trước, dùng tay giữ chặt đầu của Tề Ngọc Yên, không cho nàng lộn xộn. Một cung nữ khác dùng tay bóp mũi Tề Ngọc Yên khiến nàng không hô hấp được.

Tề Ngọc Yên nín thở không nổi, rớt cuống há mở mồm, cung nữ cầm bình thuốc thừa cơ rớt được vào miệng Tề Ngọc Yên.

Rất nhanh, trong miệng Tề Ngọc Yên giống như bị lửa thiêu đốt, khiến người ta đau đớn khó nhịn. Chỉ khoảng nửa khắc sau, nàng đã nói không ra lời, chỉ có thể phát ra tiếng “ô ô”

Cung nữ và thái giám thấy việc đã làm xong, liền thả Tề Ngọc Yên ra. Chỉ thấy nàng dùng tay bịt miệng, trên mặt đầm nước mắt. Nhưng tựa hồ nàng không hề có ý cầu xin tha thứ, ngược lại còn mở to đôi mắt vẫn máu, hung dữ trừng Phan Dừ Quân.

Phan Dừ Quân nhìn mắt Tề Ngọc Yên, trong lòng khiếp sợ, vội vàng hét lên: “Khoét mắt ả cho ta!”

Cung nữ và thái giám bên cạnh nghe mà sùng sốt, nhưng không hành động.

“Có nghe thấy không hả!” Phan Dừ Quân chỉ vào Tề Ngọc Yên lớn tiếng kêu: “Khoét mắt ả tiện nhân này ra!”

“Dạ!” Mấy thái giám và cung nữ kia lại bước tới trước.

Vài cung nữ thái giám giữ chặt Tề Ngọc Yên, một thái giám đỡ lấy đầu của nàng, một thái giám khác rút ra con dao nhỏ trên người, hướng về phải mắt Tề Ngọc Yên mà khoét.

“Ô!” Một khắc mũi dao chạm tới mắt của Tề Ngọc Yên kia, cảm giác rét lạnh chạy thẳng từ mí mắt Tề Ngọc Yên tới đáy lòng, tiếp đó là một trận đau đớn như kim châm muối xát khiến cả người nàng run rẩy, nhanh chóng mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu, Tề Ngọc Yên chỉ cảm thấy cả người một trận lạnh buốt, cảm giác thân thể mình đều ướt sũng, sau đó yếu ớt tỉnh lại, nhưng trước mắt đã là một màn đen kịt, hai mắt vẫn đau đớn kinh khủng như cũ. Nàng đứng dậy, liền cảm giác được có nước rớt xuống từ trên y sam ướt nhẹp của mình.

“Tề Ngọc yên, bây giờ miệng không thể nói, mắt không thể thấy, cảm giác như nào?” Tiếng cười của Phan Dừ Quân truyền tới bên tai.

Tề Ngọc Yên muốn khóc, nhưng mắt đã không thể chảy ra được nước mắt nữa. Bởi vì, nàng đã không còn mắt.

“Rớt cuống ngươi cũng có ngày hôm nay!” Phan Dừ Quân oán hận nói: “Ngươi biết không, cái ngày này, ta đã mong chờ từ lâu lắm rồi! Năm đó, ngươi một mình độc chiếm sủng ái của Hoàng thượng có nghĩ tới mình sẽ có ngày này không? Tề Ngọc Yên, ngươi có biết sủng cực tất suy* không? Chỉ vì năm đó ngươi quá được sủng ái, cho nên ngươi và cả nhà ngươi đều rơi vào kết cục bây giờ!”

(Sủng cực tất suy: được sủng ái đến giới hạn sẽ có lúc bị suy giảm)

Nghe Tề Ngọc Yên gào lên “ô ô”, Phan Dừ Quân tới bên cạnh Tề Ngọc Yên, nói với nàng: “Phải, còn có một chuyện rất quan trọng chưa nói với ngươi. Sợ ngươi quá thương tâm chịu không nổi nên không dám nói với ngươi. Nhưng mà, hiện giờ ngươi đã như vậy rồi, vẫn nên nói cho ngươi hay, dù sao ngươi là mẫu thân nó, ngươi cũng nên biết chuyện của nó.”

Nghe Phan Dừ Quân nói, Tề Ngọc Yên sùng sốt, trong lòng lập tức nghĩ tới Huyền nhi. Huyền nhi đã xảy ra chuyện gì sao? Lòng nàng căng thẳng, Huyền nhi là nhi tử thân sinh của Lý Cảnh, hẳn sẽ không xuống tay với nhi tử của mình chứ?

“Ai!” Phan Dừ Quân thở dài một tiếng, nói: “Huyền nhi hư là do có mẫu thân như ngươi đó, từ sau khi ngươi bị giam vào lãnh cung, ngày nào nó cũng làm loạn muốn gặp ngươi, Hoàng thượng chẳng thích nó từ lâu rồi. Chưa hết, thừa dịp Hoàng thượng ngự giá thân chinh ra cung, nó liền nghĩ trăm phương ngàn kế để tới lãnh cung gặp ngươi, chúng ta chẳng ngăn cản nổi! Chưa hết, hôm nay trước khi ta đến Lan Vu cung, nó đã rơi xuống hồ chết đuối rồi! Nó mới bốn tuổi thôi, thật đáng thương làm sao!”

“Ô!” Tề Ngọc Yên nghe đến đó, lòng đau như cắt, dùng hết sức lực cả người phát ra tiếng hét thống thiết. Huyền nhi, Huyền nhi đáng thương, cứ như vậy mà chết? Giờ đây nàng chỉ cảm thấy mất hết niềm tin, ngay cả tia hy vọng sót lại gượng đỡ nàng cũng không còn.

“Đứng, nhi tử ngươi là ta tận mắt chứng kiến nó chìm xuống!” Phan Dừ Quân nói: “Ngươi biết không, lúc ấy nó có bao nhiêu sợ hãi, lớn tiếng kêu lên phụ hoàng, mẫu phi! Đáng tiếc, không ai cứu được nó! Muốn trách thì trách nó đầu thai sai người, làm nhi tử của Tề Ngọc Yên ngươi!”

Lúc này, Tề Ngọc Yên đã đau lòng tới cực điểm. Ngay cả chuyện sau khi Huyền nhi rơi xuống nước Phan Dừ Quân cũng biết rõ tới vậy, chứng tỏ lúc đó ả cũng ở đó, nhưng ả ta không hề cứu Huyền nhi, hoặc là, căn bản Huyền nhi chính là do Phan Dừ Quân giết chết!

Nghĩ tới đây, cả người Tề Ngọc Yên run lên, trong lòng nàng cực kỳ hận Phan Dừ Quân. Nàng dùng lỗ tai để phân biệt hướng giọng của Phan Dừ Quân, sau đó xông tới, đè ả xuống đất, dùng thân thể của mình đè ả, hai tay bóp chặt cổ ả, trong lòng thầm niệm: Phan Dừ Quân, ngươi hại chết Huyền nhi, ta phải báo thù cho Huyền nhi, ta phải báo thù cho cả nhà Tề gia!

Tay nàng càng lúc càng dùng sức, nghe Phan Dừ Quân khò khè gọi thủ hạ của mình.

Thái giám cung nữ xung quanh nhìn thấy Phan Dữu Quân bị Tề Ngọc Yên đè lên bóp, trong lòng kinh hãi, ba chân bốn cẳng bước lên trước cạy mở tay của Tề Ngọc Yên, kéo nàng ra khỏi người của Phan Dữu Quân, mới cứu được Phan Dữu Quân.

Sau khi Tề Ngọc Yên bị kéo ra, Phan Dữu Quân cảm giác thân thể được nói lỏng, ho khan vài tiếng, sau đó khàn giọng hét lớn: “Chặt bỏ hai tay của ả tiện nhân kia cho ta!”

Lúc này Tề Ngọc Yên đã hoàn toàn hóa điên, tuy bị thái giám và cung nữ lôi kéo nhưng nàng vẫn bất chấp đánh về phía Phan Dữu Quân.

Có người giữ lấy nàng, đè nàng xuống đất. Lại có người kéo hai tay nàng lên trước, dùng chân giữ.

Theo hai lần đau đớn, nàng cảm giác hai tay mình đã lìa rời, chỉ là hiện giờ, nàng đã không còn cảm giác đau đớn nữa.

Phan Dữu Quân bước lên, đập lên đôi tay đã từng mềm mại giống như củ hành, nghiêng răng nói: “Trước kia lúc người được sủng ái, ta nhớ rõ Hoàng thượng từng hôn đôi bàn tay này. Không biết nếu Hoàng thượng nhìn thấy kết cục hiện giờ của bàn tay này sẽ có cảm tưởng thế nào nhỉ?”

Mọi người đã bỏ Tề Ngọc Yên ra, nàng ngẩn ngơ nằm bò dưới đất, cả người giống như hóa ngọc..

Phụ mẫu chết rồi, huynh đệ chết rồi, chất nhi chết rồi, đến Huyền nhi cũng không còn, trong thế giới này, chỉ còn lại mỗi Tề Ngọc Yên nàng sống! Sống còn gì để luyến tiếc? Chết, có gì phải e ngại?

Nàng biết, đời này kiếp này mình không bao được thù, mình hiện giờ chẳng khác nào con kiến, mặc cho Phan Dữu Quân bóp chết.

Thân thể nàng chợt run lên. Không! Cho dù chết, nàng cũng không muốn chết trong tay ả độc phụ Phan Dữu Quân này.

Nghĩ đến đây, nàng chịu đựng đau đớn toàn thân, ngẩn ngơ đứng lên.

Sống trong lãnh cung này đã lâu, buổi tối không có đèn thấp, nàng sớm đã luyện thành nhắm mắt cũng đi được trong cung này. Nàng bước vài bước, phân biệt phương hướng, sau đó, hướng về phía Bắc, dùng hết sức mình xông người qua.

Một cơn đau đớn khiến người ta choáng váng truyền dữ dội từ trên đầu, chất lỏng dính nhớp chảy từ trán nàng xuống, ngay sau đó nàng nghe thấy tiếng thét chói tai của cung nữ.

Tề Ngọc Yên cố gắng cười, nàng biết, bây giờ cuối cùng mình cũng được giải thoát. Cuối cùng nàng cũng có thể đi gặp phụ mẫu, huynh trưởng, đệ đệ, đương nhiên còn có Huyền nhi nàng yêu nhất.

Huyền nhi, đừng sợ, mẫu phi tới đây, sau này cho dù con ở đâu, sẽ luôn có mẫu phi bảo vệ con.

Đột nhiên, gương mặt của một nam tử trẻ tuổi anh tuấn xuất hiện trong đầu nàng.

Hắn, đối diện nàng cười dịu dàng, vẫn như lần đầu gặp gỡ năm đó.

Lòng nàng chợt tê tái.

Lý Cảnh, đây chính là cái giá phải trả cho việc ta yêu chàng ư?

Nếu là vậy, ta nguyện mãi mãi không yêu chàng!

Toàn thân nàng mềm nhũn ngã xuống, máu đỏ tươi trào ra từ trên đầu nàng, nhuộm đỏ tảng đá dưới thân.

Một lúc sau, một thái giám đánh bạo tiến tới xem xét một lúc, rồi tới trước mặt Phan Dữu Quân nói: “Đức phi nương nương, nàng... nàng đã tắt thở rồi.”

Trên mặt Phan Dữu Quân không có bất kỳ biểu lộ nào, nhìn cái người trên mặt đất máu thịt lẫn lộn, cả người tàn khuyết không đầy đủ, ả dùng tay che mũi, nói: “Ném thi thể ả tới bãi tha ma.”

“Đức phi nương nương, nếu như Hoàng thượng trở về hỏi tới nàng ấy, chúng ta phải ăn nói ra sao?” Một cung nữ cẩn trọng hỏi.

Phan Dữu Quân bĩu môi, hừ lạnh một tiếng nói: “Một phế phi vụng trộm sau lưng Hoàng thượng, một đứa con gái của bại thân, em gái của phản thân, Hoàng thượng còn có thể nhớ tới ả ta ư? Bảo giờ lại cho nội đình, ả ta bệnh chết rồi.”

“Dạ!”

“Dạ!”

Mọi người đồng thanh đáp.

Trong nháy mắt Phan Dữu Quân xoay người rời đi, nhìn thoáng qua Tề Ngọc Yên, nữ nhân từng khiến cho cả hậu cung của Vĩnh Gia để phải thủ tiết sống góa suốt sáu năm trời, rốt cuộc chết trước mặt mình. Nay nàng ta dính đầy máu đen nằm trên mặt đất, gương mặt vốn dĩ đẹp tựa trăng non nay máu me khiến người buồn nôn. Ngực ả bị bách khó chịu, nhanh chóng rời khỏi Lan Vu cung.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Sống lại

“Yên nhi! Yên nhi!”

Trong mơ hồ, Tề Ngọc Yên loáng thoáng nghe được tiếng mẫu thân gọi. Hốc mắt nàng nóng lên, nước mắt liền rơi xuống.

Nàng ngẩn ra. Không phải mắt đã bị Phan Dữ Quân khoét mất rồi ư? Sao còn có thể có nước mắt? Chẳng lẽ sau khi chết đi, thứ gì đã mất sẽ trở lại nguyên vị? Nàng giật giật ngón tay, cảm giác rõ ràng xúc cảm từ hai tay. Tốt quá, tay cũng trở về rồi.

Lúc này, một đôi tay ấm áp nắm chặt lấy tay của nàng, giọng mừng rỡ cất lên: “Yên nhi, cuối cùng con cũng tỉnh rồi à?”

Đây là thanh âm của nương, đây là tay của nương.

Nhưng tay người chết sao lại ấm thế này.

Tề Ngọc Yên chậm chậm mở mắt ra, liếc mắt liền thấy Lục thị đang ngồi bên thấp của mình.

Thấy Tề Ngọc Yên tỉnh lại, Lục thị vội gạt nước mắt, cười nói: “Yên nhi, con tỉnh lại rồi. Con có biết suốt nửa con hù chết mẫu thân không?”

Tề Ngọc Yên cảm giác được ánh nắng chan hòa ngoài cửa sổ, không hề có âm khí của âm tào địa phủ như trong tưởng tượng. Nàng giật mình, hỏi: “Mẫu thân, sao địa phủ với nhân gian giống nhau thế?”

Lục thị nghe thấy lời Tề Ngọc Yên nói, thoáng sững sốt, sau đó phì phui nói: “Yên nhi, nói bậy bạ gì đó? Chỉ hơn tháng nữa là sang năm mới rồi, nhưng cũng đừng có ăn nói lung tung!”

Nghe Lục thị nói, mắt Tề Ngọc Yên chợt mở lớn: “Mẫu thân, ý nương là, con... con vẫn còn sống?”

Lục thị ngờ ngác ngác nhìn nữ nhi một hồi, vươn tay ra, sờ lên trán nữ nhi, lẩm bẩm: “Đâu có sốt, vậy sao vẫn cứ nói sảng nhi?” Nghĩ ngợi, còn nói thêm: “Xem ra phải xem ngày tới Vạn Phật tự thấp hương bái Phật, cầu bình an mới được.”

Tề Ngọc Yên kinh ngạc nhìn Lục thị. Từ biểu tình của mẫu thân, không giống như đang nói dối. Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng nhớ mình rõ ràng bị Phan Dữ Quân cho uống thuốc câm, rồi bị khoét mất chặt tay, nàng không chịu nổi đã đập đầu mà chết, nhưng tại sao mình vẫn nằm khỏe ở đây? Còn mẫu thân đã bị hại chết trong lòng Phan Dữ Quân lại đang chăm sóc mình?

Mẫu thân còn sống, vậy phụ thân đâu? Huynh trưởng, tiểu đệ đâu? Tẩu tẩu và tỷ đệ Hoan nhi, Duyệt nhi đâu? Bọn họ đang ở đâu? Bọn họ vẫn sống tốt chứ?

Đúng lúc này, một phụ nhân trẻ trung bước từ ngoài vào phòng, bụng nhô lên rõ rệt, đoán rằng đang mang thai tháng thứ sáu thứ bảy.

Tề Ngọc Yên nhìn bụng nàng ấy, nét mặt ngẩn ra, sau đó hỏi: “Tẩu tẩu, tỷ lại mang thai à?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, Trương Tương Như cười rộ lên: “Sao muội muội lại nói vậy? Bị bệnh đến hồ đồ rồi à?”

Lục thị trừng mắt với Tề Ngọc Yên, nói: “Tẩu tẩu con mới mang thai đầu, sao lại nói là lại mang thai?”

Thai đầu? Tề Ngọc Yên cảm giác có một trận sấm sét nổ oanh trên đầu mình. Tẩu tẩu rõ ràng đã sinh Hoan nhi, Duyệt nhi rồi, sao lại là thai đầu?

Nàng ngây ngốc một lát, nhìn mẫu thân hình như trẻ hơn so với trong trí nhớ của mình, lúc này mới nhìn kỹ lại căn phòng mình đang nằm, đây chính là khuê phòng của mình ở Tề phủ. Trong lòng nàng mơ hồ cảm giác được điều gì đó, vùng dậy, Lục thị vội vã đỡ nàng tựa vào thành giường.

Lúc bấy giờ Tề Ngọc Yên mới hỏi: “Mẫu thân, hôm nay là ngày mấy năm thứ mấy ạ?”

Lục thị đáp chần chừ cho nữ nhi, kỳ quái nhìn nữ nhi một lúc rồi nói: “Hôm nay là ngày 23 Đông Nguyệt năm Vĩnh Gia thứ sáu.”

(Đông Nguyệt: tháng 11.)

Ngày 23 Đông Nguyệt năm Vĩnh Gia thứ sáu? Trong lòng nàng chợt nảy dựng. Nàng nhớ rõ mình nhập cung vào ngày mừng một tháng ba năm Vĩnh Gia thứ bảy, thời điểm chết là Vĩnh Gia năm thứ 13, nhưng mẫu thân lại nói bây giờ là Đông Nguyệt Vĩnh Gia năm thứ sáu. Chẳng lẽ lúc mình dốc hết sức lực đập mạnh, không chết đi mà là trở về khoảng thời gian trước khi nhập cung.

Ông trời cho mình cơ hội này là có ý gì? Để mình sống lại một kiếp, thay đổi vận mệnh bị thảm kiếp trước của bản thân? Kiếp trước bởi vì mình nhập cung được sủng ái, quyền lực phụ huynh tăng tiến nhanh, khiến người khác đổ kị, cuối cùng rơi vào họa diệt môn. Đời này, nếu ông trời đã cho mình trở về trước khi tiến cung. Như vậy có phải kiếp này chỉ cần không nhập cung, không bị sủng ái, vận mệnh già trẻ cả nhà Tề gia sẽ thay đổi?

Nhưng muốn nhập cung hay không, cũng không phải do một mình Tề Ngọc Yên quyết định được. Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên vụng trộm nhìn mẫu thân, cắn môi.

Từ khi nàng bảy tuổi, đã cùng tiểu đệ theo tổ mẫu sinh sống tại Mi Dương, chín năm qua hầu hạ tổ mẫu thay phụ mẫu, đặt chữ hiếu lên đầu. Nhưng vì một đạo ý chỉ tuyên phi cho Vinh Gia đế mà khiến nàng 16 tuổi không thể không rời khỏi tổ mẫu kính yêu của mình, trở về kinh thành cùng với đệ đệ.

Mặc dù năm nay Vinh Gia đế Lý Cảnh mới chỉ 19 tuổi, nhưng hấn đăng cơ từ năm 12 tuổi, 15 tuổi tự mình chấp chính, cần mẫn với chính sự, ngoại trừ Hoàng hậu, hậu cung hầu như không có người, đến nay dưới gối vẫn chưa có một mụn con. Cuối cùng Thái Hậu hạ chỉ, phẩm là quan gia ngũ phẩm trở lên tại kinh thành có nữ tử chờ gả đều phải tuyển vào cung. Phụ thân nàng Tề Tri Viễn vì là Vinh Uy đại tướng quan tam phẩm, tất nhiên nàng cũng ở trong hàng ngũ này, cho nên mới không thể không dẫn đệ đệ về lại kinh thành, chờ chuẩn bị tuyển.

Nhưng mà nàng là người sống lại một kiếp, biết cảnh ngộ sau khi mình nhập cung kiếp trước, vì thế kiếp này, nàng thật sự không muốn nhập cung. Chỉ cần nàng không nhập cung, không bị sủng, phụ huynh sẽ không khiến người ghen ăn tức ở, coi như quyền cao chức trọng, cũng là dùng mồ hôi xương máu của mình để đổi lấy, sẽ không khiến người ta tưởng rằng bản thân hưởng lấy ánh sáng sủng phi mà ghen ghét.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng âm thầm hạ quyết tâm, kiếp này tuyệt đối không thể để bị kịch kiếp trước tái diễn.

Lục thị thấy nữ nhi cúi đầu chăm chú suy nghĩ, vội hỏi: “Yên nhi, đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn mẫu thân, nói: “Nương, nữ nhi có thể không vào cung không?”

Lục thị đưa mắt nhìn nữ nhi, thở dài một hơi, nói: “Mẫu thân cũng không muốn con nhập cung, hậu cung hiểm ác, đứa nhỏ tâm tư đơn thuần như con làm sao đâu đã được người khác chứ. Nhưng Thái Hậu bắt gả hạ chỉ, chúng ta không thể không vâng theo.”

“Nếu như ngay bây giờ con ước hôn với một nhà nào đó thì sao?” Tề Ngọc Yên nói: “Vậy thì con sẽ không cần phải dự tuyển tiến cung nữa.”

“Chú ý kiểu này mà con cũng dám nghĩ ra được hả?” Lục thị đầu tiên hít vào một hơi sâu, sau đó hung dữ trừng nàng, nói: “Để cho địch thủ của phụ thân con biết được, không túm lấy nhược điểm để kết tội phụ thân con mới là lạ, nói không chừng còn trị chúng ta tội khi quân, lưu đầy còn là nhẹ ấy.”

Nghe mẫu thân nói, Tề Ngọc Yên bất đắc dĩ thở dài ngao ngán, nói: “Vậy chỉ đành mong con không bị Thái Hậu ngắm trúng thôi.”

Trương Tương Như thấy Tề Ngọc Yên lo lắng, “xì” cười, nói: “Bộ dạng muội muội đẹp như vậy, chỉ sợ Thái Hậu, Hoàng đế thấy bức họa của muội sẽ chẳng thể dời mắt đi đâu được nữa. Sao có thể không chọn chứ?”

Tề Ngọc Yên nghe tẩu tẩu nói xong, giật mình nói: “Nương, hay là nương dứt cho tay họa sư kia ít bạc, bảo hấn vẽ con xấu xấu vào, chẳng phải sẽ không lọt vào mắt Thái hậu ư?”

Lục thị nhìn chằm chằm vào Tề Ngọc Yên, thần sắc có chút quái lạ: “Yên nhi, con quên rồi ư? Mấy ngày trước họa sư đã đến vẽ rồi.”

“Sao cơ ạ? Đã vẽ rồi à!” Tề Ngọc Yên nghe xong, lại ngẩn ra, sau đó trong lòng có chút nhụt chí. Nàng biết kiếp trước sau khi Thái hậu nhìn thấy bức họa của mình, đã chọn mình nhập cung. Xem ra nếu không muốn nhập cung bị sủng ái phải nghĩ cách khác thôi.

“Tỷ thấy tinh thần muội muội rất tốt, chắc khỏe hẳn rồi.” Trương Tương Như cười nói.

“Muội đổ bệnh ư?” Tề Ngọc Yên ngửa mặt nhìn Trương Tương Như.

“Đứa bé này, sao chẳng nhớ được cái gì hết thế này? Xem ra vẫn nên tìm lang trung xem cho con mới được.” Về mặt Lục thị khấn trương nhìn nữ nhi.

Trương Tương Như ở một bên nói: “Sáng nay muội và đại ca muội, với đám người Chung Vũ Lang đi du hồ, không cẩn thận rơi xuống, sau khi cứu được lên chẳng thấy thờ nữa, dọa đại ca muội sợ chết. Vẫn là Chung Vũ Lang nghĩ ra cách, để đại ca muội cõng muội chạy một lúc, sau đó thì muội mới phun nước ra, mặc dù đã thờ bình thường, nhưng vẫn hôn mê, đến tận giờ mới tỉnh lại.”

Chung Vũ Lang? Lòng Tề Ngọc Yên nhảy dựng lên, vội hỏi: “Là Chung Dục công tử của Hoài Dương hầu phủ đúng không?”

“Ngoài hấn ra còn có Chung Vũ Lang nào khác à?” Trương Tương Như cười nói: “Cũng là hấn vớt muội lên từ dưới hồ đó.”

Đúng là Chung Dục rồi. Nghĩ tới y, trong lòng Tề Ngọc Yên có một loại cảm giác nói không thành lời. Nàng vẫn luôn biết Chung Dục đối với mình tốt, nhưng trong lòng nàng chỉ có Lý Cảnh, coi Chung Dục như ca ca của mình mà ý lại, không ngờ cuối cùng chính mình lại hại chết y. Khi đó, Phan Dữu Quân trừ tính hạ thuốc mê mình và Chung Dục, chờ sau khi nàng và Chung Dục hôn mê đã cời sạch xiêm y của hai người, đem hai người lên trên giường, lại gọi Lý Cảnh tới bắt gian.

Bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ lúc mình tỉnh lại trông thấy gương mặt kinh hãi và phẫn nộ của Lý Cảnh. Chung Dục bị xử tử ngay tại chỗ, còn mình thì bị giam vào lãnh cung, cuối cùng cũng chạy không thoát kết cục chết thảm. Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên không khỏi rùng mình. Nàng tự nhủ trong lòng, mọi

chuyện đã qua. Kiếp này, mọi chuyện sẽ không phát sinh nữa.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, nói với mẫu thân: “Mẫu thân, con muốn tự mình đến Chung phủ gặp Chung gia ngũ công tử, ở trước mặt gửi lời cảm tạ tới hẳn.”

Lục thị cười cười, nói: “Đợi con khỏe rồi mẫu thân cùng con tới Chung phủ cũng được.”

Đúng lúc này, một tiểu nha hoàn khoảng mười bốn tuổi đẩy cửa đi vào, hành lễ với người trong phòng sau đó đưa chén thuốc tới trước mặt Tề Ngọc Yên, cười nói: “Cô nương, thuốc sắc xong rồi, nô tỳ hầu hạ cô nương uống thuốc trước.”

Tề Ngọc Yên thoáng nhìn qua mặt nha hoàn này, chân mày hơi nhíu lại, nói: “Lan Hương, người cứ đặt thuốc xuống trước đã, lát nữa ta sẽ uống.”

“Dạ.” Lan Hương cầm chén thuốc đặt nhẹ lên bàn, nhẹ nhàng lui xuống.

Nhìn bóng dáng Lan Hương, trong lòng Tề Ngọc Yên ám ảnh. Nàng vào lãnh cung rồi mới biết được chính Lan Hương đã giúp đỡ Phan Dữu Quân hãm hại mình và Chung Dục. Loại tội tử phản bội này, phải tìm cơ hội đuổi cổ nàng ta càng sớm càng tốt.

Lục thị nhìn sắc mặt nữ nhi không tốt, đưa tay thử độ nóng trong chén thuốc, rồi bưng chén lên, dùng thìa khuấy nhẹ, ngẩng đầu nói với Tề Ngọc Yên: “Thuốc đặt đây sẽ nguội mát, để nương dứt thuốc cho Yên nhi, có được không?”

Tề Ngọc Yên nhìn mẫu thân đã mất trước kia nay có lại, không nghĩ tới bản thân còn có ngày này, vội gật đầu, cười nói: “Dạ được.” Nên mẫu thân dứt từng thìa tới hết sạch chén thuốc.

Ngày hôm sau, Hà đại phu của Hồ Xuân đường lại đến xem bệnh cho Tề Ngọc Yên, nói rằng đã không còn gì đáng ngại, cuối cùng Lục thị cũng yên lòng, nghĩ vài ngày nữa là tới mừng một tháng chạp, bà và Tề Ngọc Yên sẽ cùng tới Vạn Phật tự ở Tây Sơn bái phạt tạ thần.

Nghe thấy Lục thị bảo với mình mừng một tháng chạp sẽ cùng bà đến Vạn Phật tự, tìm Tề Ngọc Yên nhảy dựng lên.

Kiếp trước, chính là mừng một tháng chạp, nàng theo Lục thị đến Vạn Phật tự bái phạt thì gặp được Lý Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.